Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Intrării Domnului în Ierusalim

Eu sunt, şi Mă numesc Cuvântul lui Dumnezeu, căci scris este: *«El vine cu norii şi cu zeci de mii de sfinţi, şi numele Lui se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu».* Amin.

Eu sunt Cel ce sunt. Vin din cer pe pământ şi Mă fac cuvânt şi Mă fac Mire, căci a venit nunta Mielului, şi mireasa Lui s-a pregătit. Fericiţi sunt cei chemaţi la cina nunţii Mielului.

Eu sunt Arhiereul Cel mare, Care am străbătut cerurile şi am suferit între oameni şi cu oamenii, ispitit fiind întru toate după asemănarea omului, în afară de păcat. Nu Mi-am luat singur cinstea aceasta, ci Tatăl Mi-a dat-o, după cum este scris: *«Tu eşti Fiul Meu; Eu astăzi Te-am născut. Tu eşti Preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec».*

Eu sunt Cel ce sunt, dar poporul prin care am venit din Tatăl nu M-a primit ca pe trimisul Tatălui, şi Eu M-am îndreptat spre neamurile pământului, şi Mi-a dat Tatăl de la naşterea Mea pe România, ca să-Mi fie ţară a întoarcerii Mele cu norii, ţara slavei zilelor cele de apoi, căci aşa precum M-am suit la Tatăl, tot aşa şi vin; vin cu norii şi cu zeci de mii de sfinţi, şi vin venind. Amin.

Vin la tine, ţara Mea de nuntă, că de la Tatăl te am dată să fii ţara Mea pentru întoarcerea Mea între oameni. Primeşte-Mă! Eu vin cuvânt la tine, că am în mijlocul tău pe poporul cuvântului Meu, iesle caldă în care Se naşte de sus Cuvântul lui Dumnezeu, Care vine cu norii ca pasărea care-şi face cuib la streaşina unei case unde-şi aşează puii ca să-i nască şi să-i hrănească străbătând văzduhul şi venind, suindu-se şi coborându-se, coborând şi suind şi iarăşi coborând ca să-şi hrănească puii din cuib şi să-i crească şi să-i înveţe să zboare în văzduh. Eu sunt Cel ce sunt. Vin cu norii la tine, ţara Mea de nuntă, *«Vin cu sfinţii, vin pe cal alb, şi oşti din cer vin după Mine călare pe cai albi, şi din gura Mea iese cuvânt, şi pe coapsele Mele şi pe haina Mea am nume scris:* „Împăratul Împăraţilor şi Domnul Domnilor“*»,* precum scrie în Scripturi să vin.

Când a trebuit să ridic din nou Ierusalimul, care se stricase pentru păcatele lui, am auzit de pe pământ strigare ca să vin să-l izbăvesc pe Israel cel apăsat de plata fărădelegilor lui. Am auzit pe Daniel, care Mi-a amintit de făgăduinţele Mele pentru Israel, mărturisind înaintea Mea păcatele poporului său şi umilindu-se pentru Israel, şi Eu am coborât la el şi i-am vestit: *«Şaptezeci de săptămâni de ani sunt hotărâte pentru Ierusalim până ce fărădelegea va întrece marginile ei, până ce va veni Sfântul Sfinţilor ca să pătimească pentru om, şi va dărâma cetatea, şi până la capăt va fi greu. Dar la capăt voi veni şi voi încheia un legământ cu mulţi într-o săptămână, şi mulţi din cei ce dorm în ţărâna pământului se vor scula, şi cei înţelepţi vor lumina».* Şi Daniel se ruga, zicând: *«Stăpâne, când?».* Dar Eu i-am spus: *«Daniele, sunt pecetluite toate cuvintele acestea până la sfârşit, iar la sfârşit mulţi vor fi curăţiţi, albiţi şi lămuriţi, şi nici unul din cei fără de lege nu va pricepe cuvintele Mele, ci numai cei înţelepţi vor înţelege, căci cei înţelepţi se dau deoparte din calea fărădelegii şi stau cu Duhul Cel Sfânt, Povăţuitorul oamenilor înţelepţi. Iar tu, Daniele, te vei scula, şi vei primi moştenirea ta, în vremea cea de apoi. Amin».*

Am pus pe fiii cuvântului Meu să mijlocească pentru tine, pentru învierea ta, o, ţară România, ţara Mea de nuntă, ţară a strălucirii cea proorocită de proorocul Daniel. Vin la tine cuvânt de Duh Sfânt, vin să închei cu tine act de împăcare cu Mine. Vin din Tatăl, şi am iesle în tine şi Mă nasc cuvânt şi te hrănesc cu tainele Mele cele ascunse, că tu ai fost cea de sub cruce, dar Eu de la naşterea Mea te-am iubit şi te-am ridicat şi te-am ales de ţară a Mea şi te-am născut din Mine, din numele Meu te-am născut şi ţi-am dat numele Meu şi te-am numit creştină, după numele Meu, prin cel trimis la tine cu cămăşuţă de botez, cu apă şi cu Duhul Sfânt, şi te-am

numit român, popor al ţării Mele. Şi am vegheat peste tine la bucurie şi la durere şi te-am păzit ca să fii şi ca să te am, căci Tatăl te-a dat Mie odată cu naşterea Mea născându-te din Mine. Povestea ta e frumoasă în cer, şi iată ce fac: vin cuvânt pe pământul tău şi îţi scriu taina ta, şi Mă fac carte în tine şi îţi scriu povestea Mea cu tine şi te vestesc a Mea, ca să audă toate noroadele de pe pământ că tu eşti împlinirea Mea întru venirea Mea.

Dar ai peste tine un nod, o, ţara Mea, şi vin să-l iau de peste tine. Ca în Ierusalim intru, pe cal alb intru şi Mă fac cuvânt peste tine, şi prin cuvântul Meu lucrez şi îţi rup legătura de peste tine. Tu, pentru fărădelegile tale ai fost pusă sub lege, căci cel ce păcătuieşte, este pedepsit de lege. Şaptezeci de săptămâni de ani sunt peste tine de când am pus peste tine legătură pentru fărădelegea ta, căci scris este: *«Dacă unul din cetate păcătuieşte, toată cetatea suferă fărădelegea».* Iar după patru sute nouă zeci de ani, căci asta înseamnă cele scrise în cartea lui Daniel despre cele şaptezeci de săptămâni, am venit la tine şi am rostit peste tine să dezleg nodul cel pus peste tine de atâta timp, şi auzind nu ai auzit, dar Eu am lucrat şi am dezlegat nodul tău. Şi acum vin şi te vestesc ce am făcut Eu pentru tine, ţara Mea, iubita Mea cea de sub cruce. Am zidit o piatră nouă, o vie nouă, o mlădiţă nouă. O pietricică albă ţi-am dat în dar, şi pe ea am scris cu mâna Mea: *«Cuvântul lui Dumnezeu»,* şi nimeni nu înţelege ce scrie pe ea, *«nimeni decât primitorul»,* precum scrie în Scripturi; nimeni decât poporul cuvântului Meu, în mijlocul căruia M-am făcut carte pentru tine, ţara Mea, ca să te binecuvintez şi să te ridic pic cu pic din ţărână, după cum este scris că *«pe mulţi îi voi scula din ţărâna pământului: pe unii, spre viaţă veşnică şi pe unii spre judecată veşnică».*

Am născut din cuvântul Meu un popor în tine, şi din tine Mi-am ales mireasă, ţara Mea. Mi-am făcut în tine biserică curată, biserică pe voia Mea, nu pe voia omului, că rău Mă apasă fărădelegea din biserică, şi Eu aveam trebuinţă de biserică cu mădulare întregi şi sfinte, cu trup curat, care se cheamă biserică a Mea. Mi-am ridicat în tine popor curat, biserică vie, ca să am cu ce lucra dezlegare peste tine. Şi acum vin în mijlocul mulţimii din tine şi Mă vestesc în mijlocul poporului cuvântului Meu, şi te vestesc pe tine că am venit să te ridic. Scoală-te, îţi zic ţie! Amin, amin, amin.

Eu sunt Cel ce sunt, şi stau în mijlocul tău cu fiii cuvântului Meu, fii unşi de Mine, Arhiereul Tatălui Savaot, aşezat de-a dreapta scaunului măririi în ceruri, căci M-am adus pe Mine Însumi jertfă înaintea Tatălui aşa cum orice arhiereu aduce jertfă pentru păcatele lui şi pentru cele ale poporului. Şi iată, sunt cu fiii cuvântului Meu în mijlocul tău, ţara Mea, şi iată ce grăiesc Eu cu ei:

Fiilor unşi, s-au scurs cei patru sute nouăzeci de ani, s-au scurs şaptezeci de săptămâni de ani de când s-a pus legătură peste România şi peste biserica din ea, căci am avut aici arhiereu după chipul şi asemănarea Mea, care a anatemizat fărădelegea pe care a văzut-o făcându-se, şi apoi el a plecat la Mine după ce a fost alungat de pe scaunul bisericii. Scris este: *«Cel ce nu iubeşte pe Dumnezeu, să fie anatema».* O, fărădelegea a dat peste marginile ei, iar arhiereul Nifon a rostit cuvânt împotriva ei, şi a rămas legătura aceasta. Şi acum Eu vin să rostesc trezire peste ţara Mea şi s-o scot de sub vina aceasta.

Fiilor unşi, Eu voiesc prin voi să lucrez, că în voi binevoiesc şi vă iubesc, că şi voi Mă iubiţi împlinind poruncile Mele, căci scris este: *«Cel ce păzeşte poruncile Mele, acela este cel ce Mă iubeşte».* În numele Meu, ridicaţi mâinile spre Tatăl şi rostiţi odată cu Mine, Arhiereul cerului:

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, se rupe şi se dezleagă cele legate peste România ca să fie dezlegate şi în cer şi pe pământ. Amin.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, se binecuvintează ţara română cu binecuvântările cerului, cu binecuvântările văzduhului, cu binecuvântările pământului cel ales de Dumnezeu, cu binecuvântările înălţimilor cele veşnice, cu binecuvântările sânurilor cerului. Amin. Eu sunt Cel ce sunt, şi binecuvintez prin cuvânt venit cu norii:

Se binecuvintează ţara română, cu darul credinţei sfinte, şi prin credinţă să se umple de darurile Mele cele veşnice, că vin cu veacul cel nou, cel fără de sfârşit, vin cu cerul şi cu pământul cel nou peste cele vechi, iar fărădelegea să fie aruncată în foc, şi omul să se ridice spre cele binecuvântate ale darurilor cereşti. Eu sunt Cel ce împac pe Tatăl cu omul. Eu sunt Cel ce împac pe omul cel credincios cu Tatăl. Eu sunt Cel ce sunt. Amin.

Când Moise M-a întrebat ce să-i spună lui Israel când se va duce la el să-l scoată din Egipt cu mâna Mea cea tare, când el Mi-a spus: *«Doamne, cine să le spun că eşti Tu?»,* Eu i-am spus să le spună despre Mine că: *«Eu sunt Cel ce sunt».* Aşa vă spun şi vouă, fii ai cuvântului Meu: Eu sunt Cel ce sunt, Eu sunt Cel ce vă trimit, iar voi sunteţi trimişii Mei, sunteţi darul Meu peste oamenii care vor crede în Mine prin voi. Amin.

Eu sunt venit cu norii şi cu sfinţii şi am cu Mine pe arhiereul Meu, pe patriarhul Nifon, a toată lumea. Eu sunt în el, şi el este în Mine, şi din Mine rosteşte cuvânt din cuvânt peste tine, ţara Mea:

– O, Doamne, Dumnezeul celor vii, al lui Avraam, Isaac şi Iacov! O, Doamne, Dumnezeul celor vii din neamul român! Eu, român sunt trecut în cer, căci aici am avut ultima chemare, şi Tu m-ai chemat să mă fac român şi să fiu numit sfânt de neamul român şi de toată lumea cea credincioasă.

O, Doamne, Arhiereule, Care stai de-a dreapta scaunului măririi în ceruri! Au trecut peste România şaptezeci de săptămâni de ani până ce s-a împlinit numărul anilor, iar spre sfârşitul acestor ani Tu ai făcut în România popor plăcut Ţie, şi Te-ai făcut cuvânt peste el.

Ai intrat cu praznic de florii în cetatea de scaun a României, Doamne, şi cu Tine sunt şi eu între zecile de mii de sfinţi cu care vii. Binecuvinteaz-o pe România şi împlineşte cu ea cer nou şi pământ nou şi cuvânt nou şi Paşti nou, că ai popor nou în ea. Fiii cuvântului Tău s-au rugat Ţie aşa cum s-a rugat proorocul Daniel pentru Ierusalim. Binecuvintez şi eu, în numele Tău, pe fiii cuvântului Tău, ca să ştie neamul român că ei sunt trimişii Tăi pentru România. Ajut-o pe România şi dă-i darul credinţei sfinte, şi prin credinţă să facă voia Ta şi să împlinească Scripturile Tale cele de apoi, Doamne, că Tu în ea Te împlineşti cu venirea Ta, căci vii venind, şi te faci cuvânt peste ea şi străluceşti prin cuvânt, şi ea străluceşte sub lumina cuvântului Tău, şi cele profeţite pentru ea vin peste ea.

O, ţară a Domnului, scoală-te şi primeşte slava lui Dumnezeu! Ţie îţi zic: scoală-te şi înviază, că am venit cu Domnul la tine şi mă ating de creştetul tău şi îţi rostesc binecuvântare şi dezleg de peste tine pe cele legate ca să fie dezlegate şi în cer. S-a auzit la cer rugăciunea fiilor din grădina cuvântului Domnului, şi vin cu Domnul şi împlinesc binecuvântare peste tine.

Iar Tu, Doamne, slăveşte-Te în poporul Tău iubit întru care ai binevoit. Amin.

– O, arhiereule, ceea ce tu ai legat în numele Meu, legat a fost, şi ceea ce tu dezlegi în numele Meu, Eu dezleg şi pun binecuvântare şi sfinţenie peste cele curăţate prin cuvânt. Amin.

Iar voi, fiilor unşi peste vremea aceasta, ridicaţi încă o dată mâinile şi ziceţi odată cu Mine: *„Tată, Îţi mulţumim că ne-ai ascultat“.* Amin.

Nu fiţi trişti că nu vă binecuvintează nimeni pe pământ, fiilor, căci voi sunteţi binecuvântaţii Mei şi ai Tatălui Meu Savaot. Nici pe Mine nu M-a binecuvântat pe pământ nimeni. Toţi M-au blestemat şi M-au dat spre suferinţă. Tu să nu aştepţi binecuvântare de la oameni, Israele român, că tu trebuie să semeni cu Mine, fiule mic. Să am şi Eu pe cineva pe pământ care să semene cu Mine, căci oamenii slavei deşarte sunt prea mulţi pe pământ, prea mulţi domni sunt pe pământ, iar Eu, Domnul, sunt micşorat de slava omului.

Israele român, via Mea cea mică, via Mea cea nouă, via Mea cea dulce, tu te-ai lăsat altoită şi M-ai cunoscut de Stăpân când am venit ca să-Mi văd rodul şi să Mi-l culeg. Rodeşte, tată, prin darul credinţei. Binecuvântare din binecuvântare să dai. Ale Mele din ale Mele vă dau, ca să aibă România pe Dumnezeu. Amin.

E zi de praznic de intrare în Ierusalim. Intru cu Ierusalimul cel ceresc în tine, ţara Mea de nuntă, şi nuntesc nuntă de veac nou în tine cu poporul Meu mireasă, şi tu Îmi eşti nuntaşă, ţara Mea. E zi de praznic de florii, şi poporul Meu cântă în tine cu ramuri de flori în mâini. Cuprinde-Mi mireasa, ţara Mea, şi primeşte-Mă prin trimişii Mei. Eu sunt în ei, şi ei în Mine. Pace ţie! Pace ţie! Pace ţie! Binecuvântat este Cel ce vine la tine întru numele Domnului.

Pace ţie, cetate a Târgovişte! Pace ţie, şi te bucură, şi te fă Ierusalim nou înaintea Mea! Ţie îţi zic: scoală-te şi înviază şi te fă iubire înaintea Mea!

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, Mă scriu cu tine în Cartea Adevărului, ţara Mea, iubita Mea Românie, ţara Mea de nuntă, şi tu vei fi, şi vei străluci de slava Mea, căci Eu sunt Cel ce sunt, şi în tine binevoiesc. Amin, amin, amin.

(Acest cuvânt de dezlegare a blestemului sfântului Nifon s-a citit în întregime la Poarta cetăţii Târgovişte înaintea mulţimilor adunate la această sărbătoare mai înainte vestită.)

07/20-04-1997